

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobkyně **G.Y.**, nar., st. příslušnost RUS, t. č. pobytem, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka, o prodloužení doby trvání zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.6.2013, č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č. j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC ze dne 14.6.2013 žalovaná podle § 124 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužila dobu trvání zajištění stanovenou rozhodnutím o zajištění cizinky za účelem správního vyhoštění ze dne 19.4.2013 pod č.j. CPR-5327/ČJ-2013-931200-ZZC o 60 dnů. V odůvodnění žalovaná uvedla, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění vycházela ze skutkových okolností, které byly podkladem rozhodnutí ze dne 19.4.2013. Před zajištěním žalobkyně projevila několikrát úmysl požádat o mezinárodní ochranu, naposledy 22.3.2013, řízení bylo zastaveno, rozhodnutí nabylo právní moci 10.4.2013 a téhož dne opětovně projevila úmysl požádat o mezinárodní ochranu a řízení bylo zastaveno dne 19.4.2013. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25.5.2012 nebylo vykonatelné z důvodu probíhajícího azylového řízení, které pravomocně skončilo dne 11.3.2013 a žalobkyně následně opětovně projevila úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím o zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b)

zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 60 dnů. V zařízení pro zajištění cizinců požádala opět o mezinárodní ochranu, řízení bylo zahájeno dne 27.5.2013 a ze strany Policie ČR nemohou být činěny kroky k realizaci správního vyhoštění. Po zjištění doby ověřování totožnosti a zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, dohromady asi 44 dní žalovaná dospěla k závěru, že prodloužení zajištění o 60 dnů se jeví jako zcela přiměřené. Správní orgán se zabýval otázkou možnosti uložení mírnějšího donucovacího opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, ale cizinka po dobu zajištění nemá žádný příjem dostačující ke složení peněžních prostředků, neuvedla, že by je mohl složit jiný občan a nemá na území ČR zajištěno ubytování. Pokud by chtěla dobrovolně opustit území ČR, mohla tak učinit na vlastní žádost po ukončení azylového řízení a požádat o dobrovolnou repatriaci, což až dosud neučinila.

Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgán nedostatečně posoudil otázku realizovatelnosti správního vyhoštění, jemuž brání objektivní překážka v podobě dosud pravomocně neukončeného řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť během něho není možné provádět úkony nezbytné pro realizaci správního vyhoštění. Správní orgán se nezabýval tím, jak dlouho může trvat řízení ve věci mezinárodní ochrany, že se může žalobkyně bránit podáním žaloby k soudu a řízení může trvat dva až tři měsíce, takže v této době příslušný správní orgán není schopen náležitosti pro zajištění vyhoštění ověřit. Dále vytyká správnímu orgánu, že se příliš nezabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pouze dospěl k závěru, že ani jedno ze zvláštních opatření nelze aplikovat. Přiznala nepříznivou finanční situaci, ale pokud jde o ubytování, tvrdí, že v době trvání zajištění si zajistila pro případ propuštění možnost bydlení u svého přítele a je připravena plnit další povinnosti vyplývající z ust. § 123b odst. 1 písm. a). Žalobkyni není jasné, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že cizinka nemá zajištěno ubytování, neboť na tuto možnost se nedotazoval, změnu okolností nezjišťoval, takže jde o domněnky. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobkyně je to, že se dne 19.4.2013 dostavila do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s výjezdním příkazem s platností do 18.5.2013 a učinila prohlášení o mezinárodní ochraně. Podle jejího vysvětlení přicestovala do ČR v roce 2003, po uplynutí víza nevycestovala a pracovala. Pak žila u svého přítele, se kterým se v roce 2010 rozešla. V dubnu 2012 jí byla diagnostikována rakovina, a poněvadž neměla zdravotní pojištění rozhodla si pobyt legalizovat žádostí o azyl. Na to dne 8.5.2012 projevila úmysl požádat v ČR o mezinárodní ochranu, a poněvadž neměla platné vízum, bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění a dne 25.5.2012 bylo vydáno rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.6.2012 a nebylo vykonatelné z důvodu neukončeného azylového řízení, což nastalo až dne 11.3.2013. Dne 22.3.2013 opětovně projevila úmysl požádat o mezinárodní ochranu, řízení bylo zastaveno dne 8.4.2013, nabylo právní moci dne 10.4.2013 a téhož dne znovu projevila úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Toto řízení bylo zastaveno dne 19.4.2013 a současně nabylo i právní moci. Jelikož existovalo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a žalobkyně nevycestovala a opětovně žádala o mezinárodní ochranu, byla dne 19.4.2013 zajištěna na dobu 60-ti dnů. V zařízení pro zajištění cizinců požádala opět o mezinárodní ochranu, řízení nebylo pravomocně ukončeno, neboť nemohly být činěny úkony k realizaci správního vyhoštění, a proto žalovaný dne 14.6.2013 prodloužil dobu trvání zajištění o 60 dní. Jak dlouho může trvat řízení o mezinárodní ochraně nemůže žalovaný předjímat, nicméně před prodloužením zajištění zajišťoval informace u pracovnice OAMP, která mu sdělila, že žalobkyně opakovaně podává různé podmínky, se kterými se musí v řízení žalovaný vypořádat,

proto nelze předpokládanou dobu ukončení stanovit. Při podání žaloby proti rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně lze učinit ihned kroky k realizaci správního vyhoštění, neboť to nelze realizovat v době, kdy není žalobě přiznán odkladný účinek, pokud není přiznán, lze správní vyhoštění realizovat. Dne 24.6.2013 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany, proti němu podala žalobkyně dne 8.7.2013 žalobu a současně návrh na přiznání odkladného účinku, kterému nebylo vyhověno, proto následovaly úkony k realizaci správního vyhoštění. Pokud se týká aplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, v den zajištění žalobkyně tvrdila, že nikoho nemá, nemá kam jít, proto žádá o azyl a dodala, že má menší hotovost, nemá zajištěno ubytování, do Ruska vycestovat nechce. V průběhu zajištění žalobkyně nedodala žádný doklad o zajištění ubytování, a proto žalovaná vycházela ze sdělení samotné žalobkyně při jejím zajištění. Nicméně na základě žaloby požádala o vysvětlení muže, který je její údajný přítel, a který jí údajně poskytl ubytování. V protokolu A.O. uvedl, že zajištěno ubytování bude asi od 1.8.2013, naposledy se s ní scházel na jaře roku 2012 a v červnu 2013 mu žalobkyně psala ze záchytu. Od jara roku 2012 ji neviděl, chtěl by jí pomoc, ale zároveň uvedl, že bude-li deportována do Ruska, najde si jinou ženskou a pokud jde pouze o papíry, tak to nemá zkoušet. Nevěděl o tom, že by opakovaně žádala o mezinárodní ochranu, že má pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a nezná její zdravotní stav. Je ženatý. Tvrzení žalobkyně o zajištění ubytování je nepravdivé a účelové, neboť v současnosti žádné ubytování zajištěné nemá a neměla ani v době prodloužení dob trvání zajištění. Tvrzení žalobkyně, že má přítele je podle žalované účelové, měla s ním vztah pouze do doby dvou měsíců a více jak rok se neviděli. Důvody pro trvání zajištění nadále trvají, žalobkyně z území ČR vycestovat nechce a trvá obava, že bude mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud by chtěla, mohla to učinit již několikrát formou dobrovolné repatriace. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Jde o zvláštní institut nemající znaky klasického správního řízení a zákon o pobytu cizinců jako speciální má přednost před správním řádem. Z tohoto důvodu se žalobkyně nevyjadřovala k podkladům pro vydání rozhodnutí, pro uplatnění námitek a podání návrhů. Žalovaná shrnula, že žalobkyně pobývá na území ČR neoprávněně od roku 2003, existuje pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které je dosud nevykonatelné z důvodu opakovaných (4x) žádostí o udělení mezinárodní ochrany od roku 2012 s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Žalovaná se domnívá, že byly dány důvody a jsou splněny podmínky pro zajištění a prodloužení.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaná před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění získávala podklady v otázce azylového řízení zkoumá, zda důvod zajištění trvá a jak sama uvedla ve vyjádření, požádala osobu, která měla zajistit ubytování žalobkyni jak tvrdila v žalobě o podání vysvětlení.

Na základě shora uvedeného i obsahu správního spisu dospěl soud k závěru, že námitky žalobkyně nejsou důvodné. Před rozhodnutím o zajištění si správní orgán na základě dotazů ve věci řízení o mezinárodní ochraně učinil závěr o možné délce trvání řízení o mezinárodně ochraně, na základě něhož rozhodl o další délce trvání zajištění v rozsahu 60-ti dnů, což se v průběhu další doby zajištění jevílo jako správné, neboť úkony k realizaci správního vyhoštění lze činit, neboť žalobě proti rozhodnutí řízení o mezinárodní ochraně nebyl přiznán odkladný účinek. Pokud se týká možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaná vycházela ze skutečností sdělených žalobkyní a zjištěných při rozhodnutí o zajištění žalobkyně, neboť v průběhu zajištění žalobkyně sama žalované nesdělila okolnosti, které by vedly správní orgán k možnému ukončení zajištění. Tvrzení žalobkyni v žalobě, že má zajištěno bydlení u svého

přítele se v průběhu trvání tohoto řízení před soudem modifikovalo tak, že by možnost ubytování u něho mohla nastat až od 1.8.2013 a z obsahu vysvětlení této osoby nevyplývá, že jde o intenzivní vztah, neboť od jara roku 2012 se vzájemně neviděli. Nebyli v žádném styku, vyjma písemného, kdy žalobkyně žádala po této osobě možnost ubytování. Na základě shora uvedeného, stejně jako žalovaný i soud je toho názoru, že důvody pro trvání zajištění jsou dány, žalobkyně vycestovat z území ČR nechce, ač tak mohla učinit několikrát formou dobrovolné repatriace, opakovanými žádostmi o mezinárodní ochranu stěžuje výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobkyní námitky a tedy žaloba nejsou důvodné a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně